

„A Végzet Erekllyéi olyan
mesevilágot fest le, ahol
imádnék élni. Csodálatos!”
– STEPHENIE MEYER
A TWILIGHT SZERZŐJE

New York Times bestseller

A VÉGZET EREKLLYÉI

Második könyv

fine
selection

Hamuváros

CASSANDRA CLARE

C a s s a n d r a C l a r e

HAMUVÁROS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Írta: Cassandra Clare

A mű eredeti címe: The Mortal Instruments Book Two – City of Ashes

Fordította: Kamper Gergely

A szöveget gondozta: Dávid Anna

A művet eredetileg kiadta: Simon & Schuster Children's Publishing

Copyright © 2007 by Cassandra Clare, LLC

Published by arrangement with Margaret K. McElderry Books,
an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division.

A magyar kiadás a Margaret K. McElderry Books, a Simon & Schuster
Children's Publishing részlegének engedélyével készült.

ISSN 2060-4769

ISBN 978 963 245 272 2

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

ΛΡΑΜΝΑΚ,
ΛΚΙ ΝΕΜ ΓΟΝΟΣΖ.
ΤΙΛΕΤΒΕ ΤΑΛΑΝ CSAK ΕΓΥ ΚΙCSIT.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Soha nem írhattam volna meg ezt a könyvet, ha nem támogat és bátorít szüntelenül írócsapatom: Holly Black, Kelly Link, Ellen Kushner, Delia Sherman, Gavin Grant és Sarah Smith. Szintén nem boldgoltam volna az NB csapat tagjai – Justine Larbalestier, Maureen Johnson, Margaret Crocker, Libba Bray, Cecil Castellucci, Jaida Jones, Diana Peterfreund és Marissa Edelman – nélkül. Köszönetet kell még mondanom Eve Sinaikónak és Emily Lauernek segítségükért (és a szarkasztikus megjegyzésekért), illetve Sarah Rees Brennannek, amiért a világon mindenkinél jobban szereti Simont. Hálás vagyok mindenkinek a Simon & Schusternél és a Walker Booksnál, amiért hittek ezekben a könyvekben. Külön köszönöm szerkesztőmnek, Karen Wojtylának a lila ceruzával írt megjegyzéseket, Sarah Payne-nek a jóval a határidő után is megoldott változtatásokat, Bara MacNeillnek, hogy nyomon követte Jace fegyverarzenálját, illetve ügynökömnek, Barry Goldblattnak, aki mindig közli velem, hogy hülye vagyok, amikor hülye vagyok. Köszönet illeti a családomat is: édesanyámat, édesapámat, Kate Connert, Jim Hillt, Naomi nénikémet és Joyce kuzinom, amiért mindannyian bátorítottak. És Josht, aki még hároméves sincs.

Ez a keserű nyelv

*Ismerem utcáidat, édes városom,
Ismerem az ágaidon rajokban kuporgó
démonokat és angyalokat.*

Ismerlek téged, folyó, mintha a szívemben hömpölyögnél.

*Harcos lányod vagyok.
Testedből betűk fakadnak,
akár forrásból a víz.
Nyelvek lenyomata vagy te
ahogy beszélünk rajtuk
a város felemelkedik.*

Elka Coke

Prológus

Űst és gyémántok

A LÉLEGZETELÁLLÍTÓ ÜVEG ÉS ACÉL ÉPÜLET csillogó tűként emelkedett a magasba a Front Streeten, mintha csak az égbe akart volna gombot varrni. A Metropole-nak, Manhattan legdrágább új belvárosi lakóházának ötvenhét emelete volt. A legfelsőn, az ötvenhetedikén kapott helyet a legfényűzőbb lakás: egy látványos, fekete-fehérral berendezett lakosztály. A csupaszmárványpadló, amely túlnontúl új volt hozzá, hogy megtelepedjen rajta a por, visszatükrözte a csillagoknak a padlótól a mennyezetig érő óriási ablakokon beáramló fényét. Az ablakok üvegét olyan tökéletesre csiszolták, hogy a szemlélő úgy érezhette, semmi sincs közte és a város között, ettől pedig még azokat is elfogta a szédülés, akiknek amúgy nem volt tériszonyuk.

Messze odalent Mahnattan és Brooklyn kétoldalt kanyargó fénycsíkjaikat kétév választotta az East River ezüstszalagja, a fölötte átívelő ragyogó hidakkal és a légyiszoknyi hajókkal. Tiszta éjszakákon még a megvilágított Szabadság-szobrot is látni lehetett dél felé – csakhogy ma este leereszkedett a köd, és a Liberty Island elrejtőzött a pára fehér fala mögött.

Akármilyen csodálatos is volt azonban a kilátás, az ablaknál álló férfit nyilvánvalóan nem izgatta különösebben. Keskeny, aszkétikus arcán komor kifejezéssel fordult meg, és indult el a szoba közepe felé. Csizmája sarka hangosan kopogott a márványpadlón. – Nem végeztél még? – kérdezte, és beletürt hófehér hajába. – Vagy egy órája itt vagyunk.

A padlón térdelő fiú feszülten és sértődötten pillantott fel rá. – A márvány az oka. Masszívabb, mint gondoltam. Nehéz megrajzolni rajta a pentagramot.

– Akkor hagyd a pentagramot! – Közéről azonnal nyilvánvaló lett, hogy fehér haja ellenére a férfi nem volt öreg. Kemény, mogorva arcán nem látszottak ráncok, tekintete tiszta volt és egyenes.

A fiú nyelt egyet, és a keskeny lapockáiból kiálló hártyás szárnyak (farmerdzsekije hátába lyukakat vágta, hogy helyet csináljanak nekik) idegesen verdesni kezdtek. – A pentagram minden démonidéző szertartásnak szerves része. Ön is tudja, uram. Anélkül...

– Nem vagyunk védve. Tisztában vagyok vele, ifjú Elias. Azért csak folytasd! Ismertem olyan boszorkánymestereket, akik megidéztek egy démont, lyukat beszéltek a hasába, aztán vissza is küldték a pokolba, gyorsabban, mint ahogy te megrajzolsz egy ötágú csillagot.

A fiú nem felelt, csak megint nekiesett a márványnak, ezúttal még türelmetlenebbül. Izzadság csöpögött az orra hegyéről, haját félresöpörte a homlokából. Ujjai között hálószerű hártyák feszültek. – Kész – mondta végül, és sóhajtva nehezedett a sarkára. – Készen van.

– Jó. – A férfi elégedettnek tűnt. – Lássunk neki!

– A pénzem...

– Mondtam már, hogy akkor kapod meg a pénzed, ha sikerült beszélnem Agramonnal. Előbb nem.

Elias felállt, és lerázta magáról a dzsekijét. A szövet a belevágott lyukak ellenére is kellemetlenül összepréselte a szárnyait; amikor végre megint szabadok voltak, kiterjesztette őket, megmozgatva a szoba áporodott levegőjét. A szárnyak egy olajfoltra emlékeztettek: feketék voltak szemkápráztató színekkel átszőve. A férfi elfordította a tekintetét, mint aki nem szívesen látja őket, Eliasnak azonban ez fel sem tűnt. Az óramutató járásával ellenkező irányban körözni kezdett a földre rajzolt pentagram körül, miközben a tűz ropogására emlékeztető démonnyelven kántált valamit. Sziszegve, mint amikor egy gumiabroncsból kiszívják

a levegőt, a pentagram körvonalait hirtelen elborították a lángok. A tucatnyi hatalmas ablaktábla üvegében tucatnyi lángoló ötágú csillag tükröződött. Valami megmozdult a pentagram belsejében: valami formátlan és fekete. Elias egyre gyorsabban kántált tovább, felemelte hártvás kezét, ujjaival finom formákat rajzolt a levegőbe. Ahol elhaladtak, kék tűz ragyogott tovább. A férfi nem igazán beszélt a chthoniait, a boszorkánymesterek nyelvét, néhány szót azonban így is ki tudott hámozni Elias ismétlődő kántálásából: *Agramon, szólítalak. A világok közti úrból szólítalak.*

A férfi egyik kezét a zsebébe csúsztatta. Ujjai kemény, hideg, fémestárgyat érintettek. Elmosolyodott.

Elias megtorpant. Éppen a pentagram előtt állt, hangja kitartóan emelkedett és süllyedt, körülötte kék tűz ropogott. Egyszerre fekete füstfelhő tört elő a pentagram közepéből, kanyarogva emelkedett felfelé, közben pedig kiterjedt, és kezdett szilárd testet ölteni. Két szem bukkant elő az árnyékban, mint a pókhálóban fennakadt ékkövek.

– *Ki hívott ide világokon át?* – Agramon hangja az összetörő üveg csörömpölésére emlékeztetett. – *Ki hívott ide?*

Elias abbahagyta a kántálást. Mozdulatlanul állt a pentagram előtt – csak a szárnyai verdesték lassan a levegőt. A szobában égés és rothadás szaga terjengett.

– Agramon – mondta a fiú. – Elias vagyok, a boszorkánymester. Én szólítottalak.

Egy pillanatra csend támadt. Aztán a démon elnevette magát, már ha a füstre rá lehet fogni, hogy nevet. A hang, amit kiadott magából, mart, akár a sav. – *Ostoba boszorkánymester* – sziszegte Agramon. – *Ostoba fiú.*

– Te vagy ostoba, ha azt hiszed, hogy csak úgy megfenyegethetsz – felelte Elias, de a hangja éppen úgy remegett, akár a szárnyai. – Annak a pentagramnak a foglya leszel, Agramon, amíg szabadon nem engedlek.

– *Tényleg?* – A füst előretört, újra és újraformálva magát. Egy nyúlánya emberi kéz alakját vette fel, és végigsimította az égő pentagram peremét. Aztán hirtelen lendületet vett, akár a gátat átszakító áradás, s kigomolygott a csillag

körvonalain túlra. A lángok pislákolni kezdtek és elhaltak, Elias pedig sikítva tántorodott hátra. Kapkodva távortartó és foglyul ejtő varázsigéket kezdett kántálni chthoniai nyelven. Semmi sem történt; a fekete füstgomoly feltartóztathatatlanul tört előre, és lassan kezdett formát tölteni – torz, hatalmas, visszataszító formát. A tüzes, kerek szemek lassan akkorák lettek, mint két csészealj, és hátborzongató fényt árasztottak magukból.

A férfi közönyösen figyelte, ahogy Elias újabb sikollyal sarkon fordul, és futásnak ered. Az ajtóig sem jutott el. Agramon előrelendült, és a fekete massa úgy csapott le a boszorkánymesterre, akár egy teli üst fortyogó kátrány. Elias egy darabig kétségbeesetten igyekezett ellenállni – aztán nem mozdult többé.

A fekete tömeg visszavonult, hátrahagyva a márványpadlón kicsavarodva heverő testet.

– Erősen remélem – mondta a férfi, aki időközben kivette a zsebéből a hűvös fémtárgyat, és most szórakozottan forgatta az ujjai között –, hogy semmi olyasmit nem tettél vele, ami miatt használhatatlanná vált volna. Szükségem van a vérére, ha nem tudnád.

Agramon, a halálos, gyémánszemű fekete füstoszlop megfordult. Tekintetével végigmérte a férfi drága öltönyét, keskeny, közönyös arcát, a bőrét borító fekete Jeleket és a kezében tartott, ragyogó tárgyat. – *Maga fizetett ennek a boszorkánymesternek, hogy idézzen meg? És nem mondta meg neki, mire vagyok képes?*

– Eltaláltad – felelte a férfi.

Agramon kelletlen elismeréssel a hangjában szólalt meg. – *Okosan csinálta.*

A férfi tett egy lépést a démon felé. – Mert okos is vagyok. Rádadásul most már engem szolgálsz. Nálam van a Végzet Kelyhe. Ha nem engedelmessz nekem, számolnod kell a következményekkel.

A démon nem válaszolt azonnal. Végül engedelmesen a földre ereszkedett – egy valódi test nélküli lénynél ez már térdelésnek számított. – *Állok szolgálataira...?*

A mondat udvarias kérdő hangsúllyal ért véget.

A férfi elmosolyodott. – Szólíts Valentine-nak.

Első rész

EGY ÉVAD A POKOLBAN

Azt hiszem, hogy a Pokolban vagyok, tehát ott is vagyok.

Arthur Rimbaud
(Kardos László fordítása)

Valentine nyílvesszője

– HARAGSZOL MÉG?

Alec a lift falának támaszkodva figyelte Jace-t a szűk helyiségben. – Nem haragszom.

– Ó, dehogynem. – Jace vádlón bökött fogadott fivérére, aztán felsziszszent, ahogy a fájdalom belehasított a karjába. Minden tagja sajgott a délutáni baleset után, amikor háromemeletnyit zuhant korhadt padlódeszkákon keresztül, hogy aztán egy rakás fémhulladék tetejére érkezzen. Még az ujjait is lehorzsolta. Alec, aki csak nemrégiben szabadulhatott meg az Abbadon elleni küzdelem óta használt mankóktól, nem sokkal nézett ki jobban, mint Jace. Ruháit sár borította, haja nedves, összetapadt csíkokban lógott. Arcán hosszú sebhely futott végig.

– Nem haragszom – mondta Alec összeszorított fogakkal. – Csak mert azt mondtad, hogy a sárkánydémonok kihaltak...

– Azt mondtam, szinte kihaltak.

Alec Jace felé bökött a mutatóujjával. – Ha szinte kihaltak – mondta dühtől remegő hangon –, akkor NEM HALTAK KI ELÉG GÉ.

– Értem – bólintott Jace. – Szólok, hogy cseréljék ki a bejegyzést a démonológiai tankönyvben „szinte kihalt”-ról arra, hogy „Alec szerint nem haltak ki eléggé. Ő úgy szereti, ha a szörnyek nagyon, nagyon kihalnak”. Akkor elégedett lesz?

– Fiúk, fiúk! – szólt közbe Isabelle, aki eddig a lift falára erősített tükrökben tanulmányozta az arcát. – Ne veszekedjete! – Ragyogó mosollyal fordult el az üvegtől. – Igaz, egy kicsit akciódúsabb volt a napunk, mint gondoltuk, de én tulajdonképpen jól szórakoztam.

Alec a lányra nézett, és megrázta a fejét. – Hogy csinálod, hogy *sosem* sározod össze magad?

Isabelle mindentudó mosollyal rántott egyet a vállán. – Tiszta a szívem. Taszítja a koszt.

Jace olyan hangosan mordult fel, hogy a lány összeráncolt homlokkal fordult felé. A fiú megrázta sáros ujját, körmeit fekete félholdak keretezték. – Mocskos vagy te kívül-belül!

Isabelle éppen válaszolt volna, amikor a lift fékek nyikorgására emlékeztető hanggal megállt. – Ideje, hogy megjavítsuk ezt az izét – mondta, és felrántotta az ajtót. Jace kilépett utána a folyosóra, alig várva, hogy ledobhassa a páncélját, és beállhasson a forró zuhany alá. Sikerült meggyőznie Alecet és Isabelle-t, hogy menjenek el vele vadászni, bár egyikük sem szívesen vágott neki ilyen kalandnak most, hogy nem volt többé Hodge, aki utasításokat adhatott volna nekik. Jace-nek azonban szüksége volt a harc nyújtotta felejtésre, a figyelmét elterelő gyilkolásra, a gondolatait kikapcsoló sebekre. A többiek pedig tudták, mennyire fontos ez neki, így hát vele tartottak, és addig járták a metró mocskos alagútjait, amíg meg nem találták és meg nem ölték a dragonidae démont. Tökéletes összhangban dolgoztak ők hárman, mint korábban is mindig. Mint azt családtagoknál szokás.

Jace lehúzta a cipzárját, és a falból kiálló egyik fogásra dobta a dzsekit. Alec leült a melléte lévő alacsony padra, és lerúgta sáros csizmáját. Füttyörészni kezdett valami kivehetetlen dallamot az orra alatt, így tudatván Jace-szel, hogy cseppet sem haragszik. Isabelle kihúzta a tűket a hajából, és hagyta, hogy a hosszú fekete tincsek a vállára omoljanak. – Éhes vagyok – jelentette ki. – Bárcsak itt lenne Anya, hogy főzzön nekünk valamit.

– Jobb, hogy nincs itt – mondta Jace, miközben kikapcsolta a fegyvereit tartó övet. – Máris hisztizne a szőnyeg miatt.

– Ebben igazad van – szólalt meg egy hűvös hang. Jace el sem engedte az övet, úgy pördült hátra. Maryse Lightwoodot pillantotta meg, aki karba font kézzel állt az ajtóban. Erős anyagból készült fekete ruhát viselt, amelyet utazáshoz szokott felvenni, Isabelle-éhez hasonlóan fekete haja pedig vastag fonatban lógott a háta közepéig. Jeges, kék szeme, mint a reflektor járta végig a három gyereket.

– Anya! – Isabelle már is rohant édesanyja felé, hogy megölelje. Alec fel pattant, és csatlakozott hozzájuk, igyekezőn leplezni, hogy még mindig sántít egy kicsit.

Jace csak állt tovább egyhelyben. Volt valami Maryse tekintetében, ahogy végigmérte őket, amitől meghűlt az ereiben a vér. Biztos nem azzal bántotta meg, amit mondott. Máskor is állandóan azon viccelődtek, mennyire odavan Maryse az antik szőnyegeiért...

– Hol van Apa? – kérdezte Isabelle, miután egyet hátralépett. – És Max?

Szinte észre sem lehetett venni a kurta szünetet, mielőtt Maryse válaszolt volna. – Max a szobájában van. Apátoknak sajnos Alicantéban kellett maradnia. Utána kell még járnia egy fontos ügynek.

Alec, aki általában a húgánál jobban ráérezett mások hangulatára, mintha habozott volna. – Valami baj van?

– Hát ezt én is kérdezhetném. – Maryse hangja egészen száraz volt. – Sántítasz?

Alec rémesen rosszul hazudott. Isabelle gyorsan át is vette tőle a szót. – Volt egy összetűzésünk egy dragonidae démonnal a metrálólagútban. Nem nagy ügy.

– És gondolom, a Nagyobb Démon, akivel a múlt héten kaptatok össze, az sem volt nagy ügy?

Erre még Isabelle szava is elakadt. Jace-re nézett, aki úgy érezte, nagyon jól ellenne a lány vádló tekintete nélkül.

– Azt nem láttuk előre. – Jace-nek nehezebbre esett koncentrálni. Maryse őt még nem is üdvözölte, egy árva szót sem szólt hozzá, de tekintetével továbbra is mintha fel akarta volna nyársalni. Valami üresség kezdett terjedni a gyomrában. Maryse sosem nézett így rá korábban, akármit is csinált. – Hiba volt...

– Jace! – A legkisebb Lightwood elfurakodott édesanyja mellett, és Maryse felé nyúló kezét kikerülve berontott a szobába. – Visszajöttél! Mind visszajöttetek! – Körbefordult, és diadalmasan mosolygott Alecre meg Isabelle-re. – Tudtam, hogy a liftet hallottam.

– Mintha azt mondtam volna, hogy maradj a szobádban – szólt rá Maryse.

– Nem emlékszem – vágta rá Max olyan komolyan, hogy még Alec is elmosolyodott. Max alacsony volt a korához képest – nem látszott többnek hétévesnél –, de örökös komolyságával és túlméretezett szemüvegével idősebb fiú benyomását keltette. Alec kinyújtotta a kezét, és összeborzolta öcsce haját, Max azonban továbbra is Jace-t bámulta csillogó szemekkel. Jace úgy érezte, mintha a gyomrát markoló kéz szorítása engedne valamelyest. Max mindig is hősként tekintett rá, ahogy a saját bátyjára sohasem – talán mert Jace sokkal jobban élvezte a társaságát, mint Alec.

– Azt hallottam, hogy megküzdöttetek egy Nagyobb Démonnal – mondta. – Izzalmas volt?

– Hát... másmilyen volt – nyögte Jace. – Hogy érezted magad Alican-tóban?

– Fantasztikusan. Iszonyú frankó dolgokat láttunk. Van egy óriás fegyverraktár, és elvittek néhány olyan helyre, ahol fegyvereket gyártanak. Láttam azt is, milyen új módszerrel lehet szeráfpengéket készíteni, hogy tovább tartsanak, és majd megpróbálom rávenni Hodge-ot, hogy mutassa meg...

Jace önkéntelenül is Maryse-ra pillantott. Tehát Max nem tudja, mi a helyzet Hodge-dzsal? Hát Maryse nem mondta el neki?

A nő látta a tekintetét, és ajka pengevékonyságú vonallá préselődött össze. – Elég legyen, Max. – Megragadta legkisebb fia karját.

Max meglepetten pillantott fel rá. – De éppen Jace-szel beszélgetek...

– Azt látom. – Maryse gyengéden Isabelle felé taszította a fiút. – Isabelle, Alec, vigyétek az öcséteket a szobájába. – Jace! – Egészen feszült volt a hangja, ahogy kimondta a fiú nevét. Mintha láthatatlan savak marták volna a hangokat a szájában. – Mosakodj meg, és gyere a könyvtárba, amilyen gyorsan csak tudsz!

– Nem értem – mondta Alec ide-oda járva a tekintetét anyja és Jace között. – Mi folyik itt?

Jace érezte, hogy hideg verejték csorog végig a gerincén. – Apámról van szó?

Maryse összerándult, mintha csak az „apám” szó pofoncsapásként érte volna. – A *könyvtárban* – ismételte összeszorított fogain keresztül. – Majd ott tárgyalunk.

Alec jónak látta közbeavatkozni. – Ami azalatt történt, amíg távol voltatok, egyáltalán nem Jace hibája. Mind benne voltunk. És Hodge azt mondta...

– Később Hodge-ról is beszélünk. – Maryse jelentőségteljesen nézett Maxra.

– De Anya – tiltakozott Isabelle –, ha megbünteted Jace-t, akkor bennünket is meg kell büntetned. Úgy lenne igazságos. Pontosan ugyanazokat a dolgokat tettük.

– Nem – szólalt meg Maryse olyan hosszú szünet után, hogy Jace már azt hitte, nem is felel semmit. – Nem ugyanazokat a dolgokat tettétek.

– Az Anime első számú szabálya – mondta Simon. A felhalmozott párnáknak támaszkodva ült az ágya lábánál, egyik kezében egy zacskó csipsszel, a másikban meg a tévé távirányítójával. Fekete pólót viselt KIBLOGOLTAM

ANYÁDAT felirattal, meg a térdénél kiszakított farmert. – Sose húzz ujjat egy vak szerzetessel!

– Tudom – bólintott Clary, majd kivett egy darab csipszet, és a közöttük lévő tálcán billegő szószba mártotta. – Valami oknál fogva mindig sokkal jobb harcosok, mint azok a szerzetesek, akik látnak is. – A képernyőre pillantott. – Azok ott táncolnak?

– Ez nem tánc. Ki akarják nyírni egymást. Ez a csávó annak a másiknak a halálos ellensége, nem emlékszel? Megölte az apját. Miért táncolnának?

Clary a csipszet ropogtatta, és elgondolkodva meredt a képernyőre, ahol animált rózsaszín és sárga örvények kavarogtak két izzó dárdát szorongatva egymás körül lebegő szárnyas férfi között. Alkalmadtán mondtak is valamit egymásnak, de mivel az egész japánul volt kínai felirattal, ez nem sokat segített. – A kalapos fickó – próbálkozott Clary. – Ő volt a gonosz?

– Nem, a kalapos fickó az apa. Ő volt a bűvös császár, és a kalapjában rejtőzött az ereje. A gonosz fickónak volt az a beszélő műkeze.

Megcsördült a telefon. Simon letette a csipszeszacskót, és nekiállt feltápszkodni, hogy felvegye a kagylót.

Clary a csuklójára tette a kezét. – Ne! Hagyd!

– De talán Luke az. Lehet, hogy a kórházból hív.

– Nem Luke – mondta Clary, bár nem volt olyan biztos a dolgában, mint ahogy tűnt. – Ő a mobilomat hívná, nem a te vezetékétedet.

Simon hosszan a lányra nézett, mielőtt visszatelepedett volna mellé az ágytakaróra. – Ha te mondd. – Clary hallotta a kételkedést a hangjában, de a ki nem mondott aggodalmat is: *csak azt akarom, hogy neked jó legyen.* A lány egyáltalán nem volt benne biztos, hogy neki olyan jó most, hogy az anyja a kórházban fekszik mindenféle csövekre meg csipogó masinákra kötve, Luke pedig zombiként kuporog egy műanyag széken az ágya mellett. Mindeközben ráadásul folyamatosan Jace miatt aggódott, és vagy egy

tucatszor felvette a telefont, hogy hívja az Intézetet, de aztán mindig társázás nélkül tette vissza a helyére a kagylót. Végére is ha Jace beszélni akar vele, akár ő is felhívhatja.

Talán hiba volt bevinni Jocelynhoz. Clary annyira biztos volt benne, hogy ha édesanyja meghallja az elsőszülött fia hangját, azonnal magához tér. Nem így történt. Jace mereven és zavartan állt az ágy mellett, az arca olyan volt, akár egy festett angyalé, és csak bámult közönyös szemekkel. Clary végül kijött a sodrából, és rákiabált, mire Jace rögtön visszaordított, és kirohant a kórteremből. Luke kimerült arcán szinte tudományos érdeklődéssel nézett utána. – Most először láttalak benneteket testvéreként viselkedni – jegyezte meg.

Clary nem felelt. Nem lett volna értelme megmondania, hogy mennyire szeretné, ha Jace nem lenne a bátyja. De hát az ember nem tépheti ki a testéből a DNS-ét, bármennyire is szeretné, hogy képes legyen rá. Bármennyire is boldoggá tenné.

De ha a boldogság nem is jöhet össze, gondolta Clary, legalább itt Simonnál, a fiú hálószobájában igazán otthon érezheti magát. Elég régóta ismerték egymást ahhoz, hogy még emlékezzen rá, amikor Simon egy tűzoltóautó alakú ágyban aludt, a sarokban meg hegyekben álltak a legók. Ágyként most egy a nővérétől kapott tarka csíkos huzattal bevont matrac szolgált, a falakat meg olyan együttesek poszterei díszítették, mint a Rock Solid Panda vagy a Stepping Razor. A sarokban a legók helyére Simon egy dobfelszerelést zsúfolt be, vele szemben pedig egy számítógép állt. A monitoron még mindig ott villódzott a *World of Warcraft* kimerevített pillanata. Clary majdnem olyan otthonosan érezte magát, mint a saját szobájában – ami viszont nem létezett többé, úgyhogy még mindig ez volt a legjobb megoldás.

– Megint csibik – jegyezte meg komoran Simon. A képernyőn egyszerre mindenki átváltozott saját maga apró babaverziójává, és most egymást

üldözték mindenféle lábasok meg serpenyők között. – Elkapcsolok innen – jelentette be a fiú, és megragadta a távirányítót. – Unom ezt az animét. Fogalmam sincs, mi történik, és egyáltalán nincs benne szex.

– Hát persze, hogy nincs – mondta Clary, újabb darab csipszért nyúlva. – Az animét az egész család szórakoztatására találták ki.

– Ha mégsem családi szórakozásra vágysz, ránézhetnénk a pornósatornákra – vetette fel Simon. – Mit néznél inkább? *A 101 kis szukát* vagy a *Botkormányos 2-t*?

– Add ide! – nyúlt Clary a távirányító után, de Simon elnevette magát, és máris csatornát váltott.

Egyetlen pillanat alatt szakadt benne a nevetés. Clary meglepetten nézett fel. Simon üres tekintettel meredt a képernyőre. Egy régi fekete-fehér film ment rajta – a *Drakula*. Clary már látta korábban, az édesanyjával. Lugosi Béla keskeny fehér arca látszott éppen az ismerős magas gallérok között, ajkai közül pedig kivillantak hegyes fogai. – Sosem iszom... bort – mondta erős magyar akcentusával.

– Imádom azokat a gumi pókhálókat – jegyezte meg Clary, amilyen könnyedén csak tudta. – Totál látszik rajtuk, miből vannak.

Simon válasz helyett talpra ugrott, és az ágyra dobta a távirányítót. – Rögtön jövök – mondta. Arca olyan színt vett fel, mint a téli égbolt közvetlenül eső előtt. Clary keményen az ajkába harapott, úgy nézett utána. Amióta édesanyja a kórházba került, most először jutott eszébe, hogy talán Simon sem éppen boldog.

Miközben egy törölközővel a haját szárította, Jace elmélyülten tanulmányozta saját arcát a tükörben. Egy gyógyító rúna helyre tette a legcsúnyább sebeket, de a szeme alatti árnyékokat és a kemény vonalakat a szája sarkában az sem tüntethette el. Fáj a szeme, és kissé szédült. Tudta, hogy reggel ennie kellett volna valamit, de rémálmoktól fergő gyomorral, lihegve ébredt.

Nem volt kedve evéssel pepecselni, csak az volt a fontos, hogy izzadva, sebesüléseket szerevezve levezethesse az álmok okozta feszültséget.

Félredobta a törölközőt, és vágyakozva gondolt az édes fekete teára, amit Hodge szokott főzni az üvegház éjjel virágzó növényeiből. Az ital elvette az éhséget, és jóleső energiával töltötte fel. Hodge halála óta Jace többször is megpróbálkozott vele, hátha elő tudja állítani ugyanazt a hatást, ha a növények leveleit egyszerűen vízben megfőzi, de csak keserű, hamuízű folyadékot sikerült készítenie, amitől fulladozva köhögni kezdett.

Mezítláb caplatott át a hálósobába, ahol magára kapta a farmerét és egy tiszta inget. Komoran simította hátra nedves, szőke haját. Hagyta, hogy túl hosszúra nőjön, és most a szemébe lógott – Maryse ezért biztosan le fogja tolni. Mindig megtette. Ha Jace nem is volt Lightwoodék édesfia, éppen akként bántak vele tízéves kora óta, amikor apja halálát követően örökbe fogadták. Apja állítólagos halála után, emlékeztette magát Jace, ahogy a kellemetlen, üres érzés visszatért a gyomrába. Az elmúlt pár napban úgy érezte magát, akár egy töklámpás: mintha egy villával kivájták volna a beleit, aztán egy szemétdomb tetejére hajították volna, miközben a széles vigyor egyetlen pillanatra sem fagyott le az arcáról. Gyakran elgondolkozott rajta, hogy vajon igaz-e valami abból, amit saját magáról vagy az életéről gondolt. Azt hitte, árva – de nem volt az. Azt hitte, nincsenek testvérei – de volt egy húga. *Clary*. A fájdalom most már erősebben támadt, de így is sikerült magába fojtania. Tekintete az asztalon heverő törött tükördarabra tévedt, amiben még mindig ott látta a zöld lombokat és a hűvös kék égboltot. Idrisben lassan beesteledett. Jace-t eltöltötte az üresség, ahogy felrágatta a bakancsát, és elindult a könyvtárba.

Miközben lefelé csattogott a kőlépcsőn, azon gondolkodott, mit akarhat Maryse négy szemközt megtárgyalni vele. Ahogy ránézett, valószínűleg

le fogja gorombítani, és talán még meg is pofozza. Nem is emlékezett rá, mikor emelt rá Maryse utoljára kezét. Lightwoodék nem voltak hívei a testi fenytésnek – ez pedig komoly változásnak számított ahhoz képest, hogy azelőtt Valentine nevelte, aki a legváltozatosabb fegyverkezési eszközöket vetette be, hogy engedelmességre szoktassa. Jace Árnyvadász bőre mindig meggyógyult, elfedve a bizonyítékokat. Az apja halála utáni hetekben folyton hegeket keresett magán, valamit, ami fizikailag is az emlékéhez köti.

Megérkezett a könyvtárhoz, kopogtatott, és belökte az ajtót. Maryse Hodge öreg foteljában üldögélt a tűz mellett. A magas ablakokon beáramló fényben Jace ősz szálakat vett észre a hajában. Egy pohár vörösborot tartott a kezében, mellette az asztalon díszes üvegkancsó állt.

– Maryse – szólt Jace.

A nő összerándult, és kilöttyentett egy keveset a borból. – Jace. Nem is hallottam, amikor bejöttél.

A fiú nem mozdult. – Emlékszel arra a dalra, amit Isabelle-nek és Alecnek énekeltél, hogy el tudjanak aludni, amikor egy kicsit félték a sötétben?

Maryse meglepettnek tűnt. – Miről beszélsz?

– Mindig hallottam a falon keresztül – magyarázta a fiú. – Alec szobája az enyém mellett volt.

Maryse néma maradt.

– Franciául volt – mondta Jace. – A dal.

– Nem tudom, miért emlékszel egyáltalán ilyesmire. – Maryse úgy nézett a fiúra, mintha az megvádolta volna valamivel.

– Nekem soha nem énekeltél.

Alig észrevehető szünet következett, majd: – Hát persze – felelte a nő. – Te soha nem féltél a sötétben.

– Milyen tízéves az, aki sosem fél a sötétben?

Maryse szemöldöke a homloka közepére szökött. – Ülj le, Jonathan! – szólt. – Most.

A fiú lassan – éppen elég lassan ahhoz, hogy bosszantsa Maryse-t – átvonult a szobán, és ledobta magát az egyik széles támlájú székre az íróasztal mellett. – Jobb lenne, ha nem hívnál Jonathannak.

– Miért ne? Ez a neved. – Elgondolkodva nézett a fiúra. – Mióta tudod?

– Mit mióta tudok?

– Ne játszd a hülyét! Pontosan tudod, mit kérdezek. – Ujjai között forgatta a poharát. – Mióta tudod, hogy Valentine az apád?

Jace megfontolt és elvetett számos választ. Általában könnyedén megtudta nevetetni Maryse-t, és jól kijöttek egymással. Azon kevesek közé tartozott, akik *tényleg* mosolyt tudtak csalni az arcára. – Nagyjából, amióta te.

Maryse lassan megrázta a fejét. – Azt nem hiszem.

Jace ültében kihúzta magát, és ökölbe szorította a fotel karfáján nyugvó kezét. Érezte, hogy kissé remegnek az ujjai, és azon gondolkodott, történt-e vele azelőtt ilyesmi. Világéletében biztos volt a keze. – Nem hiszel nekem?

Hallotta a hitetlenkedést a saját hangjában, és magában elhúzta a száját. Hát persze, hogy Maryse nem hisz neki. Nyilvánvaló volt attól a pillanattól fogva, hogy megérkezett.

– Ennek semmi értelme, Jace. Hogyan lehet, hogy nem tudtál róla, ki a saját apád?

– Azt mondta nekem, hogy Michael Waylandnak hívják. A Wayland-birtokon élünk...

– Kedves színfolt – mondta Maryse. – És a neved? Mi a valódi neved?

– Tudod a valódi nevemet.

– Jonathan Christopher. Tudtam, hogy így hívják Valentine fiát. Tudtam, hogy Michaelnek is van egy Jonathan nevű fia. Éppen elég gyakori Árnyvadász-név. Egy pillanatig sem találtam furcsának, hogy mindkét gyerek Jonathan, ami pedig Michael fiának második keresztnévét illeti, hát soha nem kérdeztem. Most viszont, ha belegondolok, nagyon kíváncsi

lennék, mi az valójában. Mennyi ideje tervezgette Valentine, hogy mit fog tenni? Mennyi ideje tudta, hogy meg fogja ölni Jonathan Waylandot...? – Egy pillanatra elhallgatott, és Jace-re szegezte a tekintetét. – Tudod, soha nem is hasonlítottál Michaelre – mondta. – Persze előfordul, hogy a gyerekek nem hasonlítanak a szüleikre. Korábban nem is gondoltam erre. Most viszont látom benned Valentine-t. Abban, ahogy rám nézel. Ugyanaz a dac. Nem is érdekel, mit beszélék, ugye?

Jace-t persze érdekelte, még ha ezt ügyesen álcázta is, nehogy Maryse észrevegye. – Számítana valamit, ha érdekelne?

A nő letette a poharat maga mellé az asztalra. Üres volt. – És a kérdéseimre kérdésekkel válaszolsz, hogy lerázz. Pont, mint Valentine. Akár rá is jöhettem volna.

– Pontosan ugyanaz az ember vagyok, aki az elmúlt hét évben. Semmi sem változott meg bennem. Ha azelőtt nem juttattam eszedbe Valentine-t, nem tudom, most miért emlékeztetnék rá.

Maryse Jace-re nézett, aztán elkapta a tekintetét, mintha valamiért felzaklatta volna a látvány. – Amikor Michaelről beszéltünk, rá kellett jönnöd, hogy nem apádról van szó. Olyan dolgokat mondtunk róla, amik egyszerűen nem vonatkozhattak Valentine-ra.

– Azt mondtad, jó ember volt. – Dolgozni kezdett benn a düh. – Bátor Árnnyvadász. Szerető apa. Ez nekem elég pontosnak tűnt.

– És mi van a fényképekkel? Látnod kellett fotókat Michael Waylandról, és akkor biztosan tudtad, hogy nem ezt az embert ismerted apádként. – Az ajkába harapott. – Magyarázd ezt meg nekem, Jace!

– A Felkelésben minden fénykép megsemmisült. Legalábbis *te* ezt mondtad nekem. Jobban belegondolva talán Valentine égette el őket, hogy senki se tudhassa meg, kik voltak benne a Körben. Soha nem volt képem az apámról – mondta Jace, és kíváncsi lett volna, hogy olyan elkeseredett-e a hangja, mint ahogy érzi magát. – Maryse a halántékára szorította a kezét,

és úgy kezdte el masszírozni, mintha fájna a feje. – Ezt nem tudom elhinni – dűnnyögte maga elé. – Őrület.

– Akkor ne hidd el csak úgy! Nekem hidd el! – szólt Jace. Érezte, hogy erősebben remeg a keze.

A nő leejtette a kezét. – Gondolod, hogy nem szeretném? – kérdezte, és Jace egy pillanatra mintha annak a Maryse-nak a hangját hallotta volna, aki tízéves korában bejött a szobájába éjszakánként, miközben ő száraz szemmel bámulva a plafont az apjára gondolt – és fogta a kezét, amíg közvetlenül hajnalhasadta előtt el nem aludt.

– Nem tudtam – ismételte Jace. – És amikor azt akarta, hogy menjek vissza vele Idrisbe, nemet mondtam neki. Még itt vagyok. Ez nem számít semmit?

Maryse a kancsó felé fordult, mintha azt fontolgatná, hogy igyon-e még egy pohárral, de aztán elvetette az ötletet. – Bárcsak számítana! – mondta. – De annyi oka van, amiért az apád azt akarhatná, hogy itt maradj az Intézetben. Nem engedhetem meg magamnak, hogy bárkiben is megbízzak, akit Valentine hatása akár csak megérintett.

– Te is a hatása alá kerültél – jegyezte meg Jace, de ahogy meglátta a nő arcán átvillanó kifejezést, azonnal meg is bánta, hogy nem tartotta a száját.

– Aztán megtagadtam őt – felelte Maryse. – Te megtetted? Képes lennél rá? – A szeme ugyanolyan kék volt, mint Alecé, de Alec sosem nézett így rá. – Mondd, hogy gyűlölöd, Jace! Mondd, hogy gyűlölöd azt az embert, és mindent, amit képvisel!

Eltelt egy pillanat, aztán még egy. Jace lenézett, és látta, hogy az ujjai elfehéredtek, olyan erővel szorítja ökölbe a kezét. – Nem mondhatok ilyet.

Maryse visszatartotta a lélegzetét. – *Miért nem?*

– Miért nem mondhatod, hogy bízol bennem? Az életemnek majdnem a felét melletted töltöttem. Mostanra igazán ismerhetnél.

– Olyan őszintének tűnsz, Jace. Mindig is így volt, már akkor is, amikor kislfiúként rossz fát tettél a tűzre, aztán rá akartad kenni a dolgot Isabelle-re vagy Alecre. Egyetlenegy emberrel találkoztam rajtad kívül, aki ilyen meggyőző tudott lenni.

Jace fémes ízt érzett a szájában. – Az apámról beszélsz.

– Valentine világában mindig is csak kétféle ember létezett – magyarázta a nő. – Azok, akik a Kör mellett voltak, és azok, akik ellene. Az utóbbiak ellenségek voltak, az előbbieket pedig fegyverek az arzenáljában. Láttam, ahogy minden barátját, még a feleségét is fegyverre akarta átalakítani az ügy érdekében. És azt akarod nekem mondani, hogy nem tette volna meg ugyanezt a saját fiával? – Megrázta a fejét. – Annál jobban ismertem. – Maryse tekintetében most először volt több a szomorúság, mint a harag. – Egy nyílvessző vagy, amelyikkel közvetlenül a Klávé szívét vették célba, Jace. Valentine nyílvesszeje vagy. Ha tudsz róla, ha nem.

Clary becsapta maga mögött a szoba ajtaját, és nekiállt megkeresni Simont. A konyhában találta meg, a mosogató fölé görnyedve. A csapból folyt a víz, a fiú pedig a szekrény peremét szorongatta.

– Simon? – A konyha falát élénk, vidám sárgára festették, és bekeretezett ceruza- meg krétarajzokkal díszítették, amiket még Simon meg Rebecca készítettek általános iskolás korukban. Látszott, hogy Rebeccába szorult némi tehetség, de Simon emberábrázolásai hajcsomókkal feltupírozott parkolóórákra emlékeztettek. A fiú nem nézett fel, bár abból, ahogy megfeszültek a válla izmai, Clary tudta, hogy hallotta őt belépni. A mosogatóhoz lépett, és gyengéden a hátára fektette a kezét. A vékony pólón keresztül érezte a gerince éles kiszögelléseit, és úgy tűnt neki, mintha Simon valamelyest lefogyott volna. Egy egyszerű pillantásból nem tudta megállapítani, hiszen ha Simonra nézett, olyan volt, mintha tükörbe nézett volna – ha az ember mindennap lát valakit, általában nem veszi észre az apró változásokat a külsején. – Jól vagy?

Simon egy gyors csuklómozdulattal elzárta a vizet. – Persze. Semmi baj.

Clary a fiú állához illesztette az ujját, és maga felé fordította a fejét. Simon izzadt, és a homlokába zuhanó sötét hajtincsek a homlokához tapadtak, bár a félig nyitott konyhaablakon hűvös levegő áramlott be. – Nem úgy nézel ki. A film miatt van?

A fiú nem válaszolt.

– Bocs. Nem kellett volna nevetnem, csak...

– Hát nem emlékszel? – Simon hangja egészen rekedt volt.

– Dehogynem... – Clary elhallgatott. Visszagondolván már egészen a homályba veszett az a hosszú, rohanással, vérrel, izzadsággal, ajtónyílásokban megpillantott árnyakkal, zuhanással teli éjszaka. Clary emlékezett a vámpírok sötétben világító falféhr arcára, emlékezett arra, hogy Jace átöleli, és a fülébe ordít valamit. – Illetve nem igazán. Homályos.

A fiú elnézett mellette, aztán megint találkozott a tekintetük. – Szerinted megváltoztam? – kérdezte.

Clary felemelte a fejét. Simon szeme olyan színű volt, mint a feketekávé – nem igazán fekete, inkább meleg sötétbarna, mindenféle szürkés vagy vöröses árnyalat nélkül. Vajon megváltozott? Talán magabiztosabbnak tűnt, amióta megölte Abbadont, a Nagyobb Démont, de volt benne valami óvatosság is, mintha várna valamire. Clary ugyanezt vette észre Jace-en is. Talán csak ráébredt saját halandóságára. – Még mindig ugyanaz a Simon vagy.

A fiú félig lehunyta a szemét, mintha megkönnyebbült volna, és ahogy a pillái leereszkedtek, Clarynek feltűnt, milyen élesen állnak ki az arccsontjai. Tényleg lefogyott, gondolta, és éppen ki is mondta volna, amikor Simon lehajolt, és megcsókolta.

Claryt annyira meglepte a fiú ajkának érintése a száján, hogy teljesen megmerevedett, és a konyhaszekrény sarka után nyúlt, hogy megkapaszkodjon. Simont viszont nem tolta el magától, ő pedig ezt nyilvánvalóan

bátorításnak vette, a tarkója mögé csúsztotta a kezét, hevesebben csókolta tovább, finoman szétfeszítve ajkával az ajkát. Puha volt a szája, puhább, mint Jace-é, a nyakát simogató kéz pedig egészen meleg volt és gyengéd. A csók íze sóra emlékeztetett.

Clary hagyta, hogy lecsukódjon a szeme, és egy pillanatra kábán sodródott a sötétben és a melegben, miközben a fiú a hajában turkált. Amikor a telefon éles csörgése belehasított a kábulatba, úgy ugrott hátra, mintha Simon ellökte volna magától, bár a fiú meg sem mozdult. Egy pillanatilag zavartan bámultak egymásra, mint két ember, akik váratlanul idegen helyen találják magukat, ahol semmi sem ismerős.

Simon fordult el előbb, hogy a fűszerpolc mellett a falra erősített telefonért nyúljon.

– Halló? – Nyugodt volt a hangja, bár a mellkasa sebesen emelkedett és süllyedt. Clary felé nyújtotta a kagylót. – Téged keresnek.

Clary elvette tőle a telefont. Még mindig a torkában lüktetett a szíve, mintha egy bőre alá szorult rovar szárnyai verdestek volna. *Luke hív a kórházból. Valami történt Anyával.*

Nyelt egyet. – Luke? Te vagy az?

– Nem. Isabelle vagyok.

– Isabelle? – Clary felnézett, és látta, hogy Simon a mosogatónak támaszkodva őt figyeli. A fiú arcáról eltűnt a pirosság. – Miért... Akarom mondani, mi az?

Egy pillanatra elcsuklott a hangja, mintha sírt volna. – Jace veled van?

Clary eltartotta magától a telefont, és egy pillanatilag meredten bámult rá, mielőtt megint a füléhez illesztette. – Jace? Nincs. Miért lenne velem?

Isabelle válasza erőtlen sóhajként érkezett a vonal túlvégéről. – Az a helyzet, hogy... *eltűnt.*

2

Vérvörös Hold

MAIA SOSEM BÍZOTT A SZÉPFIÚKBAN, így hát amint megpillantotta Jace Waylandet, máris gyűlölte.

A lány ikerbátyja, Daniel anyjuk mézszínű bőrét meg nagy, kerek szemét örökölte, és olyan ember lett belőle, aki előszeretettel gyűjtötte meg a pillangók szárnyát, hogy láthassa, amint röptükben elégnék, és meghalnak. Őt is kínozták, eleinte csak apró, pitiáner dolgokkal. Volt, hogy megcsíp-
te a bőrét ott, ahol tudta, hogy nem marad nyoma, volt, hogy fehéritőt öntött a samponos flakonjába. Maia hiába panaszkodott a szüleinek, ők nem hittek neki. Senki sem hitt neki, ha Danielre nézett; összetévesztették a szépséget az ártatlansággal. Amikor kilencedikben a saját testvére eltörte a karját, Maia elszökött otthonról, de a szülei hazavitték. Tizedikben egy részeg sofőr elgázolta Danielt, és a fiú azonnal meghalt. Ahogy ott állt a sírnál a szülei mellett, Maia szégyenkezve állapította meg, hogy mélységesen megkönnyebbült. Isten, gondolta, biztosan meg fogja büntetni, amiért örül a testvére halálának.

Egy évvel később így is történt. Találkozott Jordannel. Hosszú, sötét haj, kopott farmerba bújtatott keskeny csípő, laza rockering és hosszú szempil-
la, mint egy lányé. Maia sosem gondolta volna, hogy a fiú rámozdul – ez a típus inkább a sovány, sápadt, túlméretezett szemüveget viselő lányokra bu-
kott –, de a jelek szerint bejöttek neki az ő teltebb formái. Két csók között

mindenesetre folyton azt mondta neki, hogy gyönyörű. Az első néhány hónap olyan volt, mint az álom, csakhogy később ez az álom rémálomba fordult. A fiú szinte rátelepedett, és az egész életét irányítani próbálta. Ha megharagudott Maiára, vicsorogva, visszakézből lekevert neki egyet, amittől olyan lett a lány arca, mintha túl sok pirosítót kent volna rá. Amikor megpróbált szakítani vele, Jordan a saját háza előtt lökött rajta akkorát, hogy elterült a földön. Szerencsére aztán sikerült beszaladnia, és magára zárnia az ajtót.

Később Jordan előtt csókolt meg egy másik fiút, csak hogy világossá tegye, mi az ábra valójában. Már nem is emlékezett a fiú nevére. Arra az estére viszont világosan emlékezett, amikor a szemerkélő eső apró cseppjei megültek a haján, és minden lépésével sarat fröcskölt a nadrágjára, ezért úgy döntött, inkább átvág a parkon, hogy gyorsabban hazaérjen. Emlékezett a fém körhinta mögül kirontó sötét alakra, a hatalmas nedves farkasra, amint a földre teperte, a rettentő fájdalomra, ahogy az állkapcsok összezáródtak a torka körül. Visítva igyekezett kiszabadulni, miközben érezte saját forró vérének ízét a szájában. *Lehetetlen, ez teljesen lehetetlen* – sikított magában. – New Jerseyben nem élnek farkasok, ebben a csendes kertvárosban, a 21. században pedig végképp nem fordulhatnak elő.

Kiáltásaira egymás után gyulladtak ki a fények a közeli házak ablakai-ban. A farkas elengedte, szájából csorgott Maia vére, fogai között kitépett húscsücsök lógtak.

Huszonnégy öltéssel később otthon feküdt rózsaszín szobájában, édesanya pedig feszülten őrködött fölötte. Az orvos a balesetin azt mondta, a harapás olyan, mint egy nagy kutyáé, de Maia biztos volt a dolgában. Mielőtt a farkas sarkon fordult, és elfutott, ismerős hang suttogott a fülébe. – Most már az enyém vagy. Örökre az enyém leszel.

Soha többé nem látta Jordant – a család összepakolt és elköltözött. Maia egyik barátja sem tudta, hová mentek, bár lehet, hogy csak nem voltak

hajlandóak elárulni. A lány különösebben meg sem lepődött, amikor a következő teliholdnál elkezdődtek a fájdalmai: éles lüktetés futkosott fel-alá a lábában, amitől tehetetlenül zuhant a földre. Gerincét úgy görbítette meg egy láthatatlan erő, akár a kanalat a mágus trükkje. Amikor a fogak kirobantak az ínyéből, és cukorkaként zuhantak a földre, elájult. Vagy legalábbis azt hitte, hogy elájult. Mérföldekre a házától tért magához meztelenül és vérrel borítva. A karján hosszú seb lüktetett, akár a szívverés. Még aznap este felugrott a Manhattanbe tartó vonatra. Nem volt nehéz döntés. Éppen elég kellemetlen volt az élet félvérként a konzervatív külvárosban. Isten tudja, mit műveltek volna egy vérfarkassal.

Nem is volt nehéz találni egy falkát, ahová csatlakozhatott. Jó pár ilyen létezett csak Manhattanben. A belvárosi falkánál kötött ki, amelyik a kínai negyed egykori rendőrorésnének épületében rendezkedett be.

A falkavezérek egymást váltották. Előbb Kito volt a főnök, aztán Véronique, aztán Gabriel. Gabriellel sem volt semmi baja, de Luke-ot jobban szerette. A férfi megbízhatónak tűnt barátságos kék szemével, és nem volt túl jóképű, úgyhogy nem kellett rögtön megutálnia. Nem volt rossz a csordával aludni a régi rendőrorosn, meg kártyázni és kínai kaját enni, amikor nem volt telihold, és a parkban vadászni, amikor az volt, hogy aztán az átváltozás utáni másnaposságnak a Vervörös Holdban, a város egyik jobbféle földalatti vérfarkasbárjában hágjanak a nyakára. Hegyekben állt a sör, és soha senki nem kért tőle igazolványt, hogy megtudja, elmúlt-e huszonegy éves. A lükantrópok gyorsan nőttek, és ha az ember havonta egyszer dús szőrzetet meg hegyes szemfogakat növesztett, nyugodtan ihatott a Holdban, akármilyen idős is volt mondén években számolva.

Most már szinte nem is gondolt a családjára, amikor azonban a szőke fiú a hosszú, fekete kabátjában besétált a kocsmába, Maia lemerevedett. Nem hasonlított Danielre különösképpen – ikerbátyjának szorosan a tarkójára simuló sötét haja volt és mézszínű bőre, ennek a fiúnak meg éppen

a szőkesége és a fehér bőre tűnt fel először. De mindketten ugyanolyan karcsúak voltak, ugyanúgy a zsákmányt leső párducra emlékeztetett a járásuk, és ugyanolyan megingathatatlanul hittek saját vonzerejükben. Maia keze görcsösen ökölbe szorult a pohár szára körül, és muszáj volt emlékeztetnie magát: *Meghalt. Daniel meghalt.*

A fiú érkezésére elfojtott mormogás söpört végig a kocsmán, akár a hajó fara mögött terjedő hullámok habja. A jövevény úgy tett, mintha nem venne észre semmit; csizmás lábával magához húzott egy bárszéket, letelepedett rá, és a pultra könyökölt. Maia hallotta, hogy a mormogás után támadt csöndben egy whiskyt rendel magának. Egy könnyed csuklómozdulattal rögtön ledöntötte az ital felét. A folyadék éppen olyan sötét aranyszínű volt, mint a haja. Amikor felemelte a kezét, hogy visszategye a poharat a pultra, Maia észrevette a fekete Jelek sűrűn kanyargó vonalait a csuklóján és a kézfejen.

Bat, a mellette ülő srác – régen együtt jártak, de most már csak barátok voltak – mintha azt mormogta volna: – Nephilim.

Szóval erről van szó. A fiú egyáltalán nem volt vérfarkas. Árnyvadász volt, a rejtett világ rendfenntartóinak egyike. Ők vigyázták a törvényt a Szövetség támogatásával, és senki nem állhatott be közéjük csak úgy: Árnyvadásznak születni kellett. A vérük tette őket azzá, amik voltak. Rengeteg pletyka keringett róluk, a legtöbb nem éppen hízelgő: dölyfös, büszke, kegyetlen társaságként emlegették őket, akik lenézték az Alvilágiakat. Kevés olyan lény akadt, akit egy lükantróp kevésbé szeretett egy Árnyvadásznál – talán a vámpírokon kívül nem is volt ilyen.

Sokszor hallotta azt is, hogy az Árnyvadászok démonokat ölnek. Maia még emlékezett rá, amikor először meséltek neki a démonok létezéséről, meg arról, hogy miket szoktak művelni. Belefájdult a feje. A vámpírok és a vérfarkasok végül is fertőzött emberek voltak, ennyit megértett, de hogy még a démonokban meg az angyalokban is higgyen, amikor azt sem tudta biztosan, hogy

létezik-e egyáltalán isten, vagy hogy hova fog kerülni a halála után? Na ne! Most már hitt a démonokban – eleget látott hozzá a dolgaikból, hogy ne kértelkedhessen a létezésükben –, de azt kívánta, bárcsak ne lenne muszáj.

– Azt beszélük – szólalt meg a fiú, könyökével a pultra támaszkodva –, hogy itt nem lehet ezüstgolyót inni. Túl sok kellemetlen emlék ugrik be róla talán? – Keskeny szeme ragyogott, mint a negyedéig dagadt hold.

A csapos, Vérfagyasztó Pete, a fiúra nézett, és fintorogva rázta meg a fejét. Maia úgy sejtette, ha a jövevény nem lett volna Árnyvadász, egyszerűen kidobta volna a Holdból, így azonban szó nélkül a pult túlsó végéhez lépett, és a poharak törölgetésével foglalta le magát.

– Igazság szerint – mondta Bat, aki nem szívesen maradt ki semmiből –, azért nem lehet kapni, mert egyszerűen vacak sör.

A fiú Bat felé fordította ragyogó tekintetét, és boldog mosolyra húzta a száját. Nem gyakran történt meg, hogy valaki boldogan mosolygott, amikor Bat furcsán nézett rá: Bat ugyanis majd két méter magas volt, fél arcát pedig vastag sebhely csúfította el, ahol egyszer ezüstpor égette meg a bőrét. Ő nem a régi rendőrőrsön töltötte az éjszakákat a csordával. Saját lakása volt, sőt még munkahelye is. Maia szeretett vele járni, amíg Bat nem dobta egy Eve nevű vörös hajú boszorkány kedvéért, aki Yonkersben lakott, és tenyérjósóló szalont rendezett be a garázsában.

– És te mit iszol? – kérdezte a fiú olyan közel hajolva, hogy azt már sérülésnek is lehetett venni. – Annak a kutyának a szőréből egy keveset, amelyik megharapott... nos, mindenkit?

– Te tényleg nagyon viccesnek gondolod magad. – Időközben már az egész csorda hallgatózni próbált, hogy Bat mellé álljanak, ha úgy dönt, lekever egy akkorát ennek a nagypofájú gazembernek, hogy a fal adja a másikat. – Ugye?

– Bat – szólt rá a fiúra Maia. Úgy sejtette, az egész kocsmában egyedül ő kételkedik benne, hogy a barátja képes lekeverni a fiúnak egy akkorát, hogy

a fal adja a másikat. Nem mintha nem bízott volna Bat erejében, de volt valami a fiú szemében, ami elbizonytalanította. – Ne!

Bat mintha meg se hallotta volna. – Ugye?

– Hogy jövök én ahhoz, hogy tagadjam, ami nyilvánvaló? – A fiú tekintete úgy siklott át Maián, mintha a lány láthatatlan lenne, és már ismét Batet stírólte. – Gondolom, nem szívesen mesélnéd el nekem, mi történt az arcoddal. Olyan, mint... – Előrehajolt, és olyan halkán folytatta, hogy Maia nem hallhatta. A következő pillanatban Bat akkora erővel sújtott a fiú felé, hogy akár az állkapcsát is összetörhette volna, csakhogy már nem volt ott. Jó két méterrel távolabb állt, és nevetve figyelte, ahogy Bat ökle telibe találja a pulton hagyott poharát, ami aztán átrepült a helyiségen, és csörömpölve robbant szilánkokra a szemközti falon.

Mielőtt Maia egyet pislanthatott volna, Vérfagyasztó Pete megkerülte a pultot, és tekintélyes méretű markával megragadta Bat ingét. – Elég ebből – mondta. – Mi lenne, ha sétálnál egyet odakint, amíg lehiggadsz?

Bat vonaglott Pete szorításában. – Hogy sétáljak egyet? Hallottad, mit...?

– Hallottam. – Pete halkán beszélt. – Ez egy Árnyvadász. Járd le, öregem!

Bat káromkodva indult a kijárat felé. Vállizmai görcsbe merevedtek a dühtől. Az ajtó becsapódott mögötte.

A fiú már nem mosolygott, inkább valamiféle komor nehezteléssel a tekintetében meredt Vérfagyasztó Pete-re, mintha a kocsmáros elvette volna tőle a játékszerét. – Erre semmi szükség nem volt – mondta. – Meg tudom védeni magam.

Pete végigmérte az Árnyvadászt. – A kocsmám miatt aggódom – mondta végül. – Ha nem akarsz bajt, az lenne a legjobb, ha odébbállnál.

– Ki mondta, hogy nem akarok bajt? – A fiú visszakapaszkodott a bár-székre. – Aztán meg az italomat sem tudtam befejezni.

Maia a háta mögé pillantott, ahol a falat átáztatta az alkohol. – Nekem nagyon úgy tűnik, hogy nem maradt belőle semmi.

A fiú egy darabig üres tekintettel nézett vissza rá, aztán vidám szikra csillant aranyló szemében. Egyetlen futó pillanatig annyira hasonlított Danilre, hogy Maia legszívesebben elhárított volna.

Pete újabb pohár borostyánszínű folyadékot lökött át a pulton, mielőtt a fiú válaszolhatott volna. – Nesze! – mondta, aztán Maia felé fordult. A lány úgy érezte, mintha a csapos figyelmeztetni próbálná a tekintetével.

– Pete... – kezdte, de rögtön el is hallgatott. Kivágódott az ajtó, és Bat állt a küszöbön. Maia csak egy pillanattal később döbönt rá, hogy az inge elejét és az ujjait átitatta a vér.

Leugrott a székéről, és a barátja felé rohant. – Bat! Megsérültél?

A fiú arca egészen szürke volt, az ezüstös sebhely a szokottnál is élénkebben világított a bőrén. – Megtámadtak – mondta. – Van odakint egy hulla. Egy fiú. Vér... minden csupa vér. – Megrázta a fejét, és végigpillantott magán. – Nem az én vérem, nekem semmi bajom.

– Egy hulla? De ki...?

Bat válasza nem is hallatszott a hirtelen támadt nyüzsgésben. A csorda tagjai felugrottak székeikről, és a bejárat felé rohantak. Pete is kirontott a pult mögül, hogy átfurakodhasson a tömegen. Csak az Árnyvadász maradt egy helyben, fejét az itala fölé hajtva.

Az ajtóban tülekedők között Maia megpillantotta a vörös foltokat az utca szürke betonján. A vér úgy csordogált a járda kövei közötti résekben, akár egy vörös növény indái. – Elvágták a torkát? – kérdezte Pete Battól, akinek az arcába lassan visszatért a szín. – Hogyan?

– Volt valaki a sikátorban. Valaki térdelt fölötte – felelte Bat. Feszült volt a hangja. – Mintha nem is ember lett volna. Inkább árnyék. Elfutott, amikor észrevett. A fiú még élt. Éppen csak. Lehajoltam hozzá, de... – Bat megvonta a vállát. Könnyed mozdulat volt, de a nyakán így is mint

vastag fatörzset körülölelő gyökerek dagadtak ki az erek. – Meghalt, mielőtt mondhatott volna valamit.

– Vámpírok – szólalt meg egy telt idomú lükantróplány az ajtóból. Maiának úgy rémlett, hogy Amabelnek hívják. – Az Éjszaka Gyermekei. Senki más nem lehetett.

Bat a lányra nézett, aztán megfordult, és elindult a pult felé. Megragadta az Árnyvadászt a kabátja hátánál fogva – vagyis kinyújtotta a kezét, mintha meg akarná ragadni, de mielőtt elérhette volna, a fiú már talpon volt, és felé fordult. – Mi a gond, vérfarkas?

Bat keze nyújtva maradt a levegőben. – Süket vagy, Nephilim? – vicso-
rította. – Meghalt valaki odakint a sikátorban. Közülünk való.

– Úgy érted, lükantróp, vagy valami másik Alvilági? – A fiú felhúzta világos szemöldökét. – Nekem olyan egyformák vagytok.

Mély hörgés hallatszott – Vérfagyasztó Pete-től származott, állapította meg kissé meglepve Maia. A kocsmáros időközben visszajött a pulthoz, és a csorda tagjainak gyűrűjéből meredt szúrós szemmel az Árnyvadászra. – Kölyök volt még – mondta. – Josephnek hívták.

Maiának nem mondott semmit a név, de látta, hogy Pete állkapcsa megfeszül, és máris görcsbe rándult a gyomra. A csorda mostantól fogva hadban állt, és ha az Árnyvadásznak nem ment el az esze, itt volt az ideje, hogy sürgősen visszavegyen magából. Csakhogy esze ágában nem volt ehhez tartani magát. Csak állt egy helyben, és különös mosollyal az arcán figyelte a falkát. – Egy lükantróp fiú? – kérdezte.

– A falkába tartozott – felelte Pete. – Alig tizenöt éves volt.

– És mégis, szerintetek most mit kéne csinálnom? – kérdezte a fiú.

Pete hitetlenkedve bámult rá. – Nephilim vagy – mondta. – A Klávéának kötelessége, hogy ilyen esetben megvédjen bennünket.

A fiú olyan pökhendi tekintettel nézett körül a helyiségben, hogy Pete-nek egészen vörös lett az arca.

– Nem látok semmit, amitől meg kéne védeni benneteket – közölte a fiú.
– Legfeljebb némi rémes dekorációt, meg talán egy kis penészt. De azon fertőtlenítővel könnyen lehet segíteni.

– Egy halott fekszik a bejárat előtt – mondta Bat, gondosan artikulálva a szavakat. – Nem gondolod, hogy...?

– Szerintem őt már egy kicsit késő megvédeni – vont vállat a fiú –, ha egyszer meghalt.

Pete még mindig égő tekintettel meredt rá. A füle egyre hegyesebb lett, és a hangja elfojtottan tört elő a vastagodó metszőfogak mögül. – Jobb lesz, ha vigyázol, Nephilim – mondta. – Jobb lesz, ha vigyázol magadra.

A fiú értetlenül nézett vissza rá. – Tényleg?

– Szóval nem áll szándékodban semmit sem tenni? – kérdezte Bat. – Így állunk?

– Megiszom a maradékot – felelte a fiú, és a pulton álló, félig üres pohár-ra nézett –, ha nem bánjátok.

– Szóval így áll a Klávé a dolgokhoz, egy héttel a Szövetség megkötése után? – tudakolta Pete undorral a hangjában. – Egy Alvilági halála nem jelent nektek semmit?

A fiú elmosolyodott, mire Maia hátán végigfutott a hideg. Annyira emlékeztetett Danielre, mielőtt ikertestvére nekilátott volna, hogy letépje egy katica szárnyát. – Mennyire jellemző az Alvilágiakra! – állapította meg. – Elvárjátok, hogy a Klávé rendezze el helyettetek a dolgaitokat. Mintha a mi problémánk lenne, hogy egy ostoba kölyök úgy döntött, hogy összevérezi a sikátorotokat...

És itt egy olyan szót használt a vérfarkasokra, amit ők sosem használtak magukra, egy olyan mocskos szót, ami a farkasok és az emberi nők közötti tisztátalan kapcsolatra utalt.

Mielőtt bárki más mozdulhatott volna, Bat az Árnyvadászra vetette magát – de a fiú eltűnt. Miután visszanyerte az egyensúlyát, Bat megfordult, és körülnézett. A falkának elállt a lélegzete.

Maia szája tátva maradt. Az Árnyvadász fiú széles terpeszben állt a pultronon. Éppen olyan volt, mint egy bosszúálló angyal, amint éppen igazságot készül szolgáltatni odafentről, ahogy az egy Árnyvadásztól elvárható. Aztán kinyújtotta a kezét, és egyik ujját maga felé görbítette. Maia utoljára a játszótéren látott ilyet, ahol a mozdulat azt jelentette, hogy *gyertek, kapitányok el*. A falka késlekedés nélkül rontott rá.

Bat és Amabel felugrottak a pultra, mire a fiú olyan gyorsan pördült meg, hogy a falra erősített tükörben egészen homályosnak tűnt a képe. Maia látta, hogy rúg egyet, mire két támadója máris nyöszörögve hevert a földön egy rakás törött üvegcserep között. A lány hallotta az Árnyvadász nevetését, amint valaki felnyúlt, és lerántotta a pultról – a fiú olyan könnyen tűnt el, mint akinek egyáltalán nincs ellenére a dolog. Aztán Maia már nem látott belőle semmit, eltűnt a csépelő karok és lábak erdejében. A nevetése azért továbbra is hallatszott – még akkor is, amikor kés pengéje villant, és Maia visszatartotta a lélegzetét.

– Elég legyen!

Luke hangja volt – halk és határozott. Különös, ahogy az ember mindig megismeri a falkavezér hangját. Maia megfordult, és látta, ahogy a férfi fél kezével a falnak támaszkodva az ajtóban áll. Nemcsak hogy fáradtnak, de egészen megviseltnek tűnt, mintha valami belülről marcangolná. A hangja mindennek ellenére nyugodt maradt.

– Elég legyen! – ismételte. – Hagyjátok békén a fiút!

A falka lassan szétszéledt, csak Bat maradt ott dacosan, egyik kezével még mindig az Árnyvadász pólóját, a másikban pedig egy rövid pengéjű kést markolva. A fiúnak véres volt az arca, de egyáltalán nem úgy festett, mint aki rászorul, hogy megmentse. Széles vigyora legalább olyan fenyegetőnek tűnt, mint a padlón szerteszét heverő törött üvegcserepek. – Nem fiú – közölte Bat. – Árnyvadász.

– Őket mindig szívesen látjuk itt – mondta semleges hangon Luke. – A szövetségeseink.

– Azt mondta, nem számít – szólt dühösen Bat. – Josephről meg...

– Tudom – bólintott csendesen Luke. Tekintete a szőke fiúra ugrott. – Verekedni jöttél ide, Jace Wayland?

A fiú – Jace – elmosolyodott, amitől felsebzett ajkán megfeszült a bőr, és a vér vékony csíkban csordult végig az állán. – Luke.

Hallván, hogy tudja a falkavezér keresztnévét, Bat meglepetten engedte el a fiú ingét. – Nem tudtam...

– Nincs is mit tudni – mondta Luke. Lassan a hangjába is beszivárgott a fáradtsága.

Vérfagyasztó Pete szólt közbe dübörgő hangján. – Azt mondta, a Klávét nem érdekli egy lükantróp halála, még egy gyereké sem. Egy héttel a Szövetség megkötése után, Luke!

– Jace nem a Klávé nevében beszél – szólt Luke. – És ha akart volna, sem tehetett volna semmit. Így van?

Az időközben holtápadtra vált Jace-re pillantott. – Honnan...

– Tudom, mi történt – felelte Luke – Maryse-szal.

Jace megmerevedett, és Maia a Danielre emlékeztető vidámság mögött egy pillanatra meglátta a sötét kétségbeesést, amiről inkább saját, tükörből ismerős tekintete jutott az eszébe, mint a testvéréé. – Ki mondta el? Clary?

– Nem Clary. – Maia még soha nem hallotta Luke szájából ezt a nevet, de a hangsúlyából süttött, hogy ez a valaki nagyon fontos lehet neki és az Árnyvadász fiúnak is. – Falkavezér vagyok, Jace. Hallok dolgokat. Gyere, menjünk be Pete irodájába, és beszéljessünk.

Jace egy pillanatig habozott, aztán megvonta a vállát. – Jól van – mondta. – De jössz nekem a Scotchért, amit nem tudtam meginni.

– Ez volt az utolsó tippem – szólt lemondó sóhajjal Clary, mielőtt letelepedett volna a Metropolitan Szépművészeti Múzeum lépcsőjére, hogy onnan vessen egy vigasztalan pillantást az Ötödik sugárútra.

– Nem volt rossz. – Simon is leült a lány mellé, és kinyújtotta a lábát. – Végtére is odavan a fegyverekért meg a gyilkolásért, szóval miért ne találunk volna valamit a város legnagyobb fegyvergyűjteményében. Különben is, mindig szívesen jövök ide. Ez a hely ötleteket ad a hadjáratomhoz.

Clary meglepetten nézett a fiúra. – Még mindig játszol Erickel, Kirkkal meg Matt-tel?

– Persze. Miért ne?

– Azt hittem, a szerepjáték veszített a varázsából, amióta... – *Amióta az igazi életünk elkezdett a hadjárataidra hasonlítani.* Jófiúkkal, rosszfiúkkal, ocsmány varázslattal és fontos, bűvös tárgyakkal, amiket meg kellett találni a győzelemhez.

Kivéve, hogy a játékban a jófiúk mindig nyertek, legyőzték a rosszfiúkat, és hazatértek a kincssel, a valóságban meg elvesztették a kincset, ráadásul Clary még abban sem volt teljesen biztos, hogy kik a jó-, és kik a rosszfiúk.

Simonra pillantott, és váratlanul rátört a szomorúság. Ha tényleg felhagyna a szerepjátékkal, az az ő hibája lenne, mint ahogy az ő hibája volt minden más is, ami az elmúlt hetekben a fiúval történt. Eszébe jutott, milyen fehér volt Simon arca aznap reggel a mosogatónál állva, mielőtt megcsókolta volna őt.

– Simon... – szólította meg.

– Jelenleg éppen egy félig troll papot játszom, és bosszút próbálok állni az orkokon, akik megölték a családomat – mondta vidáman. – Iszonyatosan jó.

Abban a pillanatban, hogy Clary felnevetett, megszólalt a mobiltelefonja. Kibányászta a zsebéből, és gyakorlott mozdulattal széthajtotta. Luke

hívta. – Nem találtuk meg – szólt bele a telefonban, még mielőtt a férfi egyáltalán köszönhetett volna.

– Nem. De én megtaláltam.

Clary kiegyenesedett. – Viccelsz. Ott van? Beszélhetek vele? – Elkapta Simon éles pillantását, és halkabban folytatta. – Jól van?

– Nagyjából.

– Mi az, hogy nagyjából?

– Összeverekedett egy farkas vérfarkassal. Beszerzett néhány vágást meg horzsolást.

Clary félig lehunyta a szemét. Miért, ó miért kellett Jace-nek éppen vérfarkasokba belekötnie? Mi szállta meg? Persze ez volt Jace. Egy kamionba is beleköt, ha olyanja van.

– Talán ide kéne jönnöd – mondta Luke. – Valakinek beszélnie kéne a fejével, és nekem egyelőre nincs vele szerencsém.

– Hol vagytok?

Luke megmondta. A Vértörös Hold nevű kocsmában a Hester Streeten. Clary kíváncsi volt, vajon mennyire lehet elegáns egy ilyen hely. Összecsapta a telefont, és a felhúzott szemöldökkel öt mustráló Simonhoz fordult.

– Visszatért a tékozló fiú?

– Olyasmi. – Clary feltápáskodott, kinyújtózta fáradt lábait, és azt számolgatta, mennyi idő alatt érhetnek a kínai negyedbe, és hogy érdemes-e rászánni a zsebpénzt, amit Luke-tól kapott taxira. Végül úgy döntött, nem érdemes – ha bennragadnak egy dugóban, tovább tarthat az út, mint metróval.

– ...veled jöhetek? – ért mondanivalója végére Simon, miután ő is talpra kászálódott. A Clary alatti lépcsőfokon állt, így majdnem pontosan ugyanolyan magasak voltak.

A lány kinyitott a száját, aztán gyorsan újra bezárta.

A fiú hangja egészen beletörődőnek tűnt. – Egy szót sem hallottál abból, amit az elmúlt két percben mondtam, igaz?

– Nem – vallotta be Clary. – Jace-en gondolkoztam. Úgy vettem ki, hogy nem lehet valami fényes állapotban. Bocs.

A fiú barna szeme egészen elkomorodott. – Felteszem, most rohansz be-kötözni a sebeit.

– Luke megkért, hogy menjek oda – felelte Clary. – Remélem, velem jössz.

Simon belerúgott a bakancsa előtt lévő lépcsőfokba. – Jövök, de... miért? Nélküled Luke nem tudja visszavinni Jace-t az Intézetbe?

– Valószínűleg vissza tudná, de szerintem Jace előbb talán hajlandó lenne elmondani nekem, mi történt.

– Azt hittem, ma este csinálhatunk valamit – nyögött fel Simon. – Valami jót. Elmeheztünk volna moziba. Vacsorázhattunk volna a belvárosban.

Clary a fiúra nézett. A távolban hallotta a múzeum szökőkútjának csobogását. A konyhára gondolt Simon lakásában, a fiú nedves kezének érintésére a haján, de az egész nagyon távolinak tűnt, még ha látta is maga előtt – olyan volt, mint amikor az ember egy távoli eseményről készült fényképre emlékszik anélkül, hogy maga az esemény élénken élne benne.

– A bátyám – mondta. – Mennem kell.

Simon még ahhoz is túlságosan törődöttnek tűnt, hogy felsóhajtson. – Akkor veled jövök.

A Vervörös Hold irodája egy fűrészporral borított hosszú folyosó végén nyílt. A fűrészport itt-ott lábnyomok tarkították, meg valami sötét folyadék, ami nem sörnek tűnt. Az egész helynek áporodott szaga volt, ami Claryt egy ázott kutya bundájára emlékeztette – bár ezt esze ágában nem volt megemlíteni Luke-nak.

– Nincs valami jó kedve – jegyezte meg Luke, miután megtorpant az ajtó előtt. – Bezártam Vérfagyasztó Pete irodájába, miután kis híján pusztá

kézzel végzett a fele falkámmal. Nem hajlandó szóba állni velem, szóval...

– Luke megvonta a vállát. – Rád gondoltam. – Clary döbbsent arcáról Simonra nézett. – Mi az?

– El sem hiszem, hogy éppen ide jött – felelte Clary.

– El sem hiszem, hogy ismersz valakit, akit úgy hívnak, hogy Vérfagyasztó Pete – felelte Simon.

– Sok embert ismerek – mondta Luke. – Nem mintha szigorúan véve Vérfagyasztó Pete ember lenne, de hát ezen én aligha akadhatok fenn. – Kitérta az iroda ajtaját. Odabent egyszerű, ablaktalan szobát találtak, a falakon különféle sportrelikviákkal. A papírokkal megrakott asztalon jutott hely egy kis tévékészüléknek is, a mögötte álló széken pedig olyan repedezett volt a bőr, hogy inkább sűrűn ezgett márványra emlékeztetett. Ezen a széken ült Jace.

Abban a pillanatban, hogy kinyílt az ajtó, a fiú felkapott az asztalról egy sárga ceruzát, és elhajította. A ceruza átszelte a szobát, és közvetlenül Luke feje mellett, reszketve állt bele a falba. Luke szeme elkerekedett.

Jace halványan elmosolyodott. – Bocs, nem tudtam, hogy te vagy az.

Clary érezte, hogy összerándul a szíve. Napok óta nem látta Jace-t, és most valahogy másnak tűnt. Nem csak az arcára tapadt vér meg a nyilvánvalóan frissen szerzett horzsolások miatt, de valahogy jobban feszült a bőre is, és élesebben kiállt az arccsontja.

Luke Simon és Clary felé intett a fejével. – Látogatókat hoztam.

Jace rájuk pillantott. Olyan üres volt a tekintete, mintha a szemét úgy festették volna az arcára. – Sajnos – mondta – csak ez az egy ceruzám volt.

– Jace... – kezdte Luke.

– Nem akarom, hogy ő is bejöjjön – bökött Jace Simonra az állával.

– Igazságtalan vagy – sértődött meg Clary. Hát máris elfelejtette, hogy Simon mentette meg Alec, sőt talán mindannyiuk életét?

– Kifelé, mondén – mutatott az ajtóra Jace.

Simon legyintett. – Mindegy. Majd várok a folyosón. – Kilépett az ajtón, és ellenállt a kísértésnek, hogy becsapja maga mögött, bár Clary érezte, hogy legszívesebben így tett volna.

Jace-hez fordult. – Muszáj ilyen... – kezdte, de amikor meglátta a fiú arcát, elhallgatott. Furcsán nyüzögtek és sebezhetőnek látszott.

– Mogorvának lennem? – fejezte be a mondatot a lány helyett. – Csak azokon a napokon, amikor a fogadott anyám kidob a házból, és közli, hogy látni sem akar többé. Általában meglepően vidám fickó vagyok. Próbálkozz egy olyan napon, amelyik nem esik hétfő és vasárnap közé.

Luke összeráncolta a homlokát. – Maryse és Robert Lightwood nem éppen a kedvenceim, de el nem tudom képzelni, miért tennének ilyet.

Jace meglepettnek tűnt. – Ismered őket? Lightwoodékat?

– Együtt voltunk a Körben – felelte Luke. – Csodálkoztam, amikor hallottam, hogy ők vezetik itt az Intézetet. A jelek szerint megegyeztek a Klávével a Felkelés után, hogy kevésbé súlyos büntetést kaphassanak, közben pedig Hodge... Nos, tudjuk, vele mi történt. – Elhallgatott egy pillanatra. – Elárulta Maryse, miért számúz téged, hogy így mondjam?

– Nem hiszi el, hogy Michael Wayland fiának hittem magam. Azzal vádolt, hogy végig összejátszottam Valentine-nal. Szerinte én segítettem neki abban, hogy leléphessen a Végzet Kelyhével.

– De akkor mit keresnél még itt? – kérdezte Clary. – Miért nem szöktél volna meg velem együtt?

– Azt nem mondta, de gyanítom, hogy azt hiszi, kémkedni maradtam. Kígyót melengettek a keblükön. Nem mintha ezeket a szavakat használta volna, de a lényeg stimmel.

– Hogy Valentine-nak kémkednél? – kérdezett vissza hitetlenkedve Luke.

– Azt hiszi, Valentine azért találta ki az egészet, mert Robert és ő annyira ragaszkodtak hozzám, hogy bármit elhittek, amit mondtam. Szóval

Maryse úgy döntött, hogy a legjobb megoldás az lesz, ha többé nem ragaszkodik hozzám.

– Ez nem így működik – rázta meg a fejét Luke. – A ragaszkodást nem lehet elzárni, mint egy csapot. Főleg, ha az ember gyerekéről van szó.

– Igazából nem vagyok a gyerekekük.

– Ez nem csak vér kérdése. Hét éve ők a szüleid, csak velük van olyan kapcsolatod, ami számít. Maryse egyszerűen meg van sértődve.

– Meg van sértődve? – Jace nem hitt a fülének. – Hogy pont ő van meg-sértődve?

– Ne feledd, hogy szerette Valentine-t – magyarázta Luke. – Mint mindannyian. Aztán a lelkébe gázolt. Nem akarja, hogy a fiával is ugyanígy járjon. Retteg tőle, hogy hazudtál neki. Hogy az az ember, akinek gondolt téged az elmúlt években, nem valóságos, csak egy cselfogás. Meg kell nyugtatnod.

Jace arcán makacsság keveredett döbbenettel. – Maryse felnőtt ember! Nem nekem kéne őt megnyugtatnom.

– Ugyan már, Jace! – szólt közbe Clary. – Senkitől nem várhatod el, hogy mindig tökéletesen viselkedjen. A felnőttek is elszúrnak egy csomó mindent. Menj vissza az Intézetbe, és beszélj vele józanul. Légy férfi!

– De nem akarok férfi lenni – felelte Luke. – Szorongó tinédzser akarok lenni, aki képtelen szembeszállni a saját belső démonaival, és inkább azzal vezet le a feszültségét, hogy beleköt, akibe csak tud.

– Nos – jegyezte meg Luke –, azt nagyon jól csinálod.

– Jace – vágott közbe gyorsan Clary, mielőtt a másik kettő komolyan összeveszhetett volna –, vissza kell menned az Intézetbe. Gondolj Alecre és Izzyre, gondolj arra, velük mi lesz ezek után.

– Maryse úgysis kitalál valamit, amivel megnyugtatja őket. Talán azt mondja majd, hogy megszöktem.

– Az nem fog működni – rázta meg a fejét Clary. – Isabelle őrjöngött a telefonban.

– Isabelle mindig őrjöng – mondta Jace, de látszott rajta, hogy jólesik neki a dolog. Hátradőlt a székében. A horzsolások az állán és az arcán sötét, formátlan Jeleknek látszottak a bőrén. – Nem megyek vissza oda, ahol nem bíznak bennem. Már nem vagyok tízéves. Tudok gondoskodni magamról.

Luke nem úgy festett, mint aki biztos ebben. – Hová fogsz menni? Hogyan fogsz élni?

Jace szeme felragyogott. – Tizenhét éves vagyok. Gyakorlatilag felnőtt. Bármelyik felnőtt Árnypászornak joga van...

– Bármelyik *felnőttnek*. De te nem vagy az. Nem kaphatsz fizetést a Klávétól, mert túl fiatal vagy, és ami azt illeti, Lightwoodékat a Törvény kötelezi rá, hogy gondoskodjanak rólad. Ha nem teszik, kijelölnek valaki mást, vagy...

– Vagy mi lesz? – Jace felugrott a székről. – Beköltözöm egy árvaházba Idrisben? Rátukmálnak valami családra, akikkel még csak nem is találkoztam soha? Találhatok valami munkát a mondénok világában egy évre, élhetek közöttük...

– Nem, nem élhetsz – szólt közbe Clary. – Én tudom, Jace, én tényleg éltem közöttük. Túl fiatal vagy egy tisztességes álláshoz, aztán meg a te képességeiddel... Hát, a legtöbb hivatásos gyilkos idősebb nálad. És azok bűnözők.

– Nem vagyok gyilkos.

– Ha a mondénok világában élnél – jegyezte meg Luke –, az lenne belőled.

Jace megmerevedett, és összeszorította a száját. Clary tudta, hogy Luke szavai mélyen megbántották. – Nem értitek – mondta hirtelen támadt keserűséggel a hangjában. – Nem mehetek vissza. Maryse azt akarja, hogy mondjam ki, gyűlölöm Valentine-t. Azt pedig nem tudom megtenni.

Jace felszegte az állát, és úgy nézett Luke-ra, mintha valamiféle gúnyos, vagy egyenesen felháborodott válaszra számított volna tőle.

– Tudom – szólt Luke. – Én is szerettem egyszer.

Jace szinte megkönnyebbülten fújta ki a levegőt, és Clarynek hirtelen eszébe jutott valami. *Ezért jött ide, erre a helyre. Nemcsak a verekedésért, hanem hogy találkozhasson Luke-kal. Mert tudta, hogy Luke meg fogja érteni.* Emlékeztetnie kellett magát, hogy azért nem volt minden örültség vagy öngyilkosság, amit Jace csinált. Csak úgy tűnt, mintha az lenne.

– Nem lenne szabad arra kényszeríteni, hogy kimondd, hogy gyűlölöd az apádat – mondta Luke. – Még azért sem, hogy megnyugtasd Maryse-t. Meg kellene értenie.

Clary Jace arcát mustrálta, megpróbált kiolvasni belőle valamit. Olyan volt, mint egy könyv valamilyen idegen nyelven, amit túlon túl rövid ideig tanult. – Tényleg azt mondta, hogy soha többé ne menj vissza? – kérdezte. – Vagy csak az volt a benyomásod, hogy így gondolja, úgyhogy eljöttél?

– Azt mondta, valószínűleg jobb lenne, ha egy időre valahol máshol húznám meg magam – felelte Jace. – Azt nem mondta, hol.

– Adtál neki esélyt? – kérdezte Luke. – Figyelj ide, Jace! Nyugodtan itt maradhatsz velem, ameddig szükséges. Fontos, hogy ezt tudd.

Clary gyomra görcsbe rándult. A gondolatra, hogy Jace ott lesz a házban, ahol ő lakik, mindig közel hozzá, egyszerre töltötte el a boldogság és a rémület.

– Köszönöm – mondta Jace. Rezenéstelen volt a hangja, de tekintete óhatatlanul is Claryre tévedt, a lány pedig az érzelmeknek ugyanazt a szörnyű keverékét látta kavarni benne, ami őt is teljesen összezavarta. *Luke – gondolta a lány –, néha azt kívánom, bárcsak ne lennél olyan nagylelkű. Vagy olyan vak.*

– De – folytatta Luke – azt hiszem, feltétlen vissza kéne menned az Intézetbe, hogy elbeszéljess Maryse-szal, és kiderítsd, mi a helyzet valójában. Többről lehet szó, mint amit elmondott neked. Talán többről, mint amit hallani szeretnél.

Jace erővel fordította el a tekintetét Claryről. – Jól van. – Egészen nyers volt a hangja. – Egy feltétellel. Nem akarok egyedül menni.

– Veled megyek – vágta rá gyorsan Clary.

– Tudom – mondta halkán Jace. – És akarom is, hogy gyere. De azt szeretném, hogy Luke is jöjjön.

A férfi meglepetten nézett vissza rá. – Jace... Tizenöt éve élek itt, és még sosem jártam az Intézetben. Egyszer sem. Kétlem, hogy Maryse jobban kedvelne engem, mint...

– Kérlek – szakította félbe Jace. Bár nyugodt volt a hangja, és halkán beszélt, szinte tapintható volt az erőfeszítés, amibe az került, hogy kimondja ezt az egy szót.

– Jól van – bólintott Luke, aki falkavezérként hozzászokhatott, hogy megteszi, amit kell, ha akarja, ha nem. – Akkor veled megyek.

Simon a falat támasztotta a folyosón Pete irodája mellett, és próbálta nem sajnálni magát.

Olyan jól kezdődött a nap. Vagy legalábbis viszonylag jól. Aztán viszont jött az a kellemetlen jelenet a Drakula-filmben, amitől hánynia kellett, és előkerült minden elfojtott érzelme meg vágyakozása, amit igyekezett elnyomni magában. Aztán a rosszullet valahogy feloldotta a gátlásait, és azon kapta magát, hogy megcsókolja Claryt, éppen ahogy olyan sok éve szeretne volna. Állítólag a dolgok sosem úgy alakulnak, ahogy az ember előre elképzeleti őket. Pedig dehogynem.

És Clary visszacsókolta...

Most viszont odabent volt Jace-szel, Simon gyomra pedig rángatózott és tekergett, mintha csak lenyelt volna egy kukacokkal teli tálat. Az utóbbi időben bizony volt alkalma hozzászokni a hányingerhez. Nem mindig volt ez így, még azután sem, hogy rájött, mit érez Clary iránt. Sosem erősködött, sosem próbálta az érzéseit ráerőltetni a lányra. Mindig is biztos volt benne,

hogy Clary egy nap felébred a rajzolt hercegekről és kung-fu hősookról szőtt álmokból, és észreveszi azt, ami majd kiszúrta mindkettejük szemét: hogy összetartoznak. És ha nem is úgy tűnt, mintha érdekelné Simon, legalább nem érdekelte senki más sem.

Amíg elő nem került Jace. Visszaemlékezett rá, amikor ott ültek Luke házának verandáján, és Clary elmagyarázta neki, ki az a Jace, és mit csinál, miközben a fiú a körmeit mustrálgatta, és a felsőbbrendűségét érezte vele. Simon alig hallotta, mit mond. Csakis azt figyelte, hogyan nézi Clary a szőke fiút a furcsa tetoválásaival és a szögletes, csinos arcával. Túl csinos, gondolta Simon, de Clary nyilvánvalóan nem értett egyet vele. Úgy nézett Jace-re, mintha valamelyik saját kezűleg rajzolt hőse kelt volna életre. Simon soha nem látta még így nézni senkire, és mindig azt hitte, hogy ha egyszer ennek is eljön az ideje, ő lesz a kiválasztott. Csakhogy nem ő volt az, és jobban fájt, mint korábban el tudta volna képzelni, hogy bármi is fájhat.

Amikor kiderült, hogy Jace Clary bátyja, olyan volt, mintha odaállították volna a kivégzőosztag elé, aztán az utolsó pillanatban mégis kegyelmet kapott volna. A világ egyszerre megint megtelt lehetőségekkel.

Most viszont nem volt biztos a dolgában.

– Helló. – Valaki közeledett a folyosón. Egy nem túl magas ismeretlen szlalomozott óvatosan a vérfoltok között. – Luke-ra vársz? Odabent van?

– Nem egészen. – Simon ellépett az ajtó mellől. – Vagyis igen, csak nincs egyedül. Egy barátom is bent van vele.

Az illető odaért közvetlenül mellé, megállt, és rámeredt. Simon most már látta, hogy egy lány az, úgy tizenhat éves, sima, világosbarna bőrrel. Barna-arany haja tucatnyi keskeny fonatban simult a fejére, arca szinte pontosan szív alakúnak hatott. Sűrű, telt idomai voltak, csípője erőteljesen szélesedett ki karcsú dereka alatt. – Az a srác a bárból? Az Árnyvadász?

Simon vállat vont.

– Nem szívesen mondom – szólta a lány –, de a barátod seggfej.

– Nem a barátom – felelte Simon. – Ráadásul mélységesen egyetértek veled.

– De nem azt mondtad, hogy...?

– A húgára várok – magyarázta Simon. – Ő a legjobb barátom.

– És most ő is ott van bent veled? – A lány hüvelykujjával az ajtóra bökött.

Minden egye ujján gyűrűt viselt, primitívnek tűnő, bronzból és aranyból kovácsolt ékszereket. Farmernadrágja kopott volt, de tiszta, és amikor elfordította a fejét, Simon láthatta a közvetlenül a gallérja fölött a nyakán végigfutó sebet. – Az a helyzet – mondta a lány vonakodva –, hogy mindent tudok a seggfej testvérekről. Felteszem, nem az ő hibája.

– Nem is – felelte Simon. – De ő az egyetlen ember, akire talán hallgat.

– Nekem nem olyanak tűnt, mint aki bárkire is hallgat – jegyezte meg a lány, és hirtelen elkapta Simon kíváncsi tekintetét. Mosoly futott végig az arcán. – A sebhelyemet nézed. Ott haraptak meg.

– Megharaptak? Úgy érted, te...?

– Vércfarkas vagyok – bólintott a lány. – Mint mindenki más itt. Kivéve téged meg a seggfejet. Meg a seggfej tesóját.

– De nem voltál mindig vércfarkas. Úgy értem, nem annak születted.

– A legtöbben így vagyunk vele – mondta a lány. – Ebben különbözünk az Árnyvadász haverjaidtól.

– Miben?

A lány halvány mosolyra húzta a száját. – Mi régen emberek voltunk.

Simon nem felelt. Egy pillanattal később a lány felényújtotta a kezét. – Maia vagyok.

– Simon. – A lány tenyere száraz volt és puha. Ahogy felnézett Simonra, szempillájának színe a vajas pirításra emlékeztetett. – Miből gondolod, hogy Jace seggfej? – kérdezte a fiú. – Vagy talán inkább úgy kéne feltennem a kérdést, hogy miből jöttél rá.

Maia visszahúzta a kezét. – Sztéverte a kocsmát. Kiütötte a barátomat, Batet. Többen a falkából akkorát kaptak tőle, hogy elájultak.

– Jól vannak? – Simon határozottan megijedt. Jace nem tűnt zavarodottnak, de őt ismerve Simonnak nem volt felőle kétsége, hogy képes megölni jó pár embert egyetlen délelőtt alatt, aztán lelkifurdalás nélkül elmenni palacsintázni. – Orvos látta őket?

– Boszorkánymester – felelte a lány. – A mi fajtánk nemigen tud mit kezdeni a ti mondén orvosaitokkal.

– A boszorkánymesterek Alvilágiak?

A lánynak felszökött a szemöldöke. – Valaki jól megtanította neked ezeket a szövegeket, mi?

Simon felhúzta az orrát. – Honnan tudod, hogy nem tartozom közéjük? Vagy én honnan tudjam, hogy te ki vagy? Árnyvadász, vagy Alvilági, vagy...?

A lány olyan hevesen rázta meg a fejét, hogy ugrálni kezdtek a hajfonatai. – Süt rólad, hogy ember vagy – mondta kissé bánatosan.

A hangjából áradó intenzitástól Simon hátán végigfutott a hideg. – Bekopoghatok – javasolta, hirtelen egészen szerencsétlennek érezve magát. – Már ha beszélni akarsz Luke-kal.

A lány megvonta a vállát. – Csak mondd meg neki, hogy megjött Magnus, hogy körülnézzen a sikátorban. – Simon nagyon döbönt képet vághatott, mert még hozzátette: – Magnus Bane. Egy boszorkánymester.

Tudom – akarta mondani Simon, de nem szólt. Az egész beszélgetés már így is éppen elég különösnek tűnt. – Oké.

Maia megfordult, mint aki menni készül, de egy lépés után megfordult, és nekitámaszkodott az ajtófélfának. – Gondolod, hogy tud beszélni a fejével? – kérdezte. – Úgy értem, a húga.

– Ha hallgat egyáltalán valakire, akkor ő az.

– Ez aranyos – mondta Maia. – Hogy ennyire szereti a testvérét.

– Igen – bólintott Simon. – Csodás.

Hamuváros

Hát lehetetlen?!

Clary Fray másra sem vágyik, csak hogy végre ismét normális életet élhessen.

De vajon mi számít normálisnak, ha valaki démonokat pusztító Árnyvadász, az édesanyja varázslattal előidézett kómában fekszik, és egyszerre vérfarkasok, vámpírok meg tündérek nyüzsögnek körülötte? Clary szívesen töltene több időt legjobb barátjával, Simonnal, csakogy az Árnyvadászoktól nem szabadulhat – főleg nem jóképű, ámde bosszantó, újonnan megtalált bátyjától, Jace-től. Clary csakis úgy segíthet édesanyján, ha felkutatja a rossz útra tért Árnyvadászt, Valentine-t, aki talán örült, bizonyosan gonosz – ráadásul az édesapja.

Amikor a Végzet Erekllyéi közül a másodikat is ellopják, a félelmetes Inkvizítor Jace-t gyanúsítja. Lehet, hogy a fiú tényleg elárul mindent, amiben hitt, és az apja mellé áll?

„Humoros, komor és szexi. Az egyik kedvenc könyvem.” – HOLLY BLACK

„Kapaszkodj erősen! Izgalmas, szenvedélyes, hátborzongató utazásra indulsz.”

– LIBBA BRAY

Nagy utazás! Ne hagyd ki!

Tizenhat éves kortól ajánljuk!

2 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

m e g s z é d í t